

ХРИСТИАНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишен абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ

БРАКОВЕ ПО СМЪТКА

Тъ сж вече на мода и у насъ. Люболюбата въ такива бракове играе претестепенна, да не кажа, почти никаква роля. На пръвъ планъ излизватъ смѣтките. Азъ познавамъ много такива случаи, па и вие познавате такива, въ които „той и тя“ сж се запознали при едно предварително уговорено и добре подредено свиждане — опъ нѣкой роднина или доброжелател на семейството, въ повечето случаи — нѣкой заинтересованъ.

Той знае вече въ какво се състои мисия на момата, т. е. колко сребърни лъжички, юргана, бюжута, декара земя... или суха пара на ржче има тя; а тя знае, че той е банковъ чиновникъ, съ малко спестителни парици, съ положение. Отъ първата среща той излиза съ впечатлѣния, че тя е симпатична, а тя, че той е сериозенъ, елегантенъ, дори съ изящни маниери човѣкъ.

Две седмици следъ първата срѣтка сж свиждане, последва годѣжа; а следъ други две — свадбата.

Следъ това и двамата заявяватъ, че тѣ се обичатъ, че тѣ сж щастливи, нѣщо, което наистина ако излизе действително вѣрно, всички се радватъ.

70% отъ тия бракове успѣватъ да прикриятъ всичко онова, което би могло да помрачи семейното огнище.

Ако и следъ раждането на първото имъ рожба, смѣтките не се излизатъ и живота не ги изплаща на пръвъ планъ, за да заговорятъ за тѣ — смѣтките, то всичко друго, бавно и постепенно си улага. Семейното огнище закрепва приятелството на сдружението, видоизменя свой обликъ и настѣпва малко романтизъмъ въ живота на младите. Тогава любовта имъ има съ какво да се подхранва. Двамата започватъ около люлката на новороденото, споглеждатъ се и чувствуватъ, какъ то споява вѣзвѣзките имъ и слива сърдцата и чувствата на тримата — въ едно.

Такива бракове има много и тѣ не сж едни отъ най-нещастните въ живота.

Тѣзи набързо сключени бракове, въ които още отъ първо свиждане само чувствата заговорватъ, наддѣлватъ и взематъ връхъ — сърдцата лесно се сливатъ въ едно. Въ тѣхния животъ лесно настѣпва опиянение, поезия и романтизъмъ. На всичко тѣ гледатъ презъ розови очила и щастие на двамата е безпредѣлно. Тия моменти и духовни трептения, така хубаво описани и възпѣти отъ поетите и писателите, сж действително най-важните моменти отъ живота на индивида. Тѣ тласкатъ младите къмъ подвизи, героизъмъ и себепридане, но за жалостъ, действителността въ повечето случаи ги разбива още отъ първите моменти. Въ такива моменти, който имъ заговори за смѣтки... за управния денъ и пр... тѣ го намразяватъ и го считатъ врагъ на тѣхното щастие. Ако всичко до край излизе благополучно, така както сж си заговорили при лунната свѣтина,

любовта и щастие имъ сж действително безкрайни; ако ли смѣтките имъ излизатъ криви, развързката е твърде страшна и трагична! Настѣпва бурята, която кърши клони отъ младото дърво и ги отнася и тѣ скоро ставатъ чужди единъ за другъ! Ненавиждащо се, дори мразящо.

И тѣй, едни уреждатъ женидбата си, като всѣка друга търговска сдѣлка, спокойно и правилно присмѣтнато, дори до подробности изчислено, като всѣка друга търговска сдѣлка, която има за целъ да донесе облаги и за двете страни.

Други гледатъ на брака презъ призмата на идеализма и романтизма. На първо мѣсто поставятъ любовта, до вѣрието и пълното разбиране — за постигане цели въ живота, като надхвърлятъ всѣка меркантилностъ. За тѣхъ брака е честенъ, вѣченъ и безкористенъ съюзъ — до гробъ. „Който посегне на така създаденото семейно огнище — ржцетъ му да изсѣхнатъ“ — казва народа. Въ основата на такъвъ съюзъ лежи — труда, честността, взаимните отстъпки и готовността за най-голяма жертва — за щастие и благоденствието на тѣхното семейство!

Когато двама млади хора решатъ доброволно, по смѣтка или по любовъ, да встъпятъ въ бракъ, фактически, само тѣ поематъ цѣлата отговорност за собственото си щастие или нещастие.

Ето защо, голѣма грѣшка и грѣхъ вършатъ предъ Бога ония родители и близки, които грубо се намѣсватъ и искатъ да наложатъ своите разбирания, безъ да държатъ смѣтка за културата, общественото положение и пр. на страните. Днесъ, хората сж чувствителни до болезненостъ. Не отричамъ, че киното и романа — при такива случаи играе известна роля въ градоветъ — както чешмата и седѣнките по селата. Родителите, които мислятъ, че могатъ и трѣбва да се налагатъ съ своите разбирания на децата си — нека помнятъ, че поематъ една голѣма отговорност. Щомъ заговорятъ чувствата и сърдцата на младите, тѣхната властъ спира. До тогава тѣ сж властни да възпитаватъ, да се налагатъ, да наказватъ и да наставляватъ, но отъ този моментъ тѣ сж вече безсилни —

Проф. Ц. Каланджиевъ

Колониалниятъ въпросъ

Стопанското и културно развитие на европейските народи се характеризира съ стремѣжа имъ да излизатъ извънъ своите национални граници и да завладѣятъ чужди, неевропейски територии. Като проводници на тоя стремѣжъ се явяватъ редица пътешественици къмъ далечния изтокъ и къмъ западното полукълбо. Тѣмъ човѣчеството дължи редицата географически открития и изучавания на непознатитъ до края на срѣдните вѣкове племена и народи, както и многото растителни и животински богатства. Имената на Колумба, Васко де Гама, Магелана, Ралей, Дрейкъ, и др. ще останатъ вѣчно на страницитъ на всемирната история.

Наредъ съ стопанскитъ изгоди, географскитъ открития способствуваха за разширение свѣтогледа на европейца и подбиха авторитета на католическата църква, която къмъ края на срѣдните вѣкове почна да спѣва умственото развитие на Европа.

Колонизаторски страни бѣха и стара Гърция и Римъ. И при тѣхъ експанзията за земно пространство става следъ оформяването имъ като силни държави, завладѣли околнитъ земи и племена. Стара Гърция, чиито полуостровъ е представлявалъ сигурна защита за държавно строителство, както и сега, е извънредно бедна отъ къмъ природата и естествени богатства. Затова тя, следъ завладѣването на островитѣ, е трѣбвало да се стреми къмъ Мала-Азия и къмъ брѣговетъ на Черното море, гдето е основала многобройнитъ си селища — колонии. По-сетне тя излиза отъ Срѣдиземното море и минавайки презъ Гибралтаръ, достига брѣговетъ на Франция и Испания. Днешниятъ градъ Марсилия, на примѣръ, е основанъ отъ старитѣ гърци подъ името Масилия. По-сетне, при Александра Велики колониалнитѣ разширения на Гърция достигатъ Северна Африка, Египетъ и пр.

Още по-силенъ е билъ стремѣжа за колонии на Римъ, въ епохата на негово политическо издигане. Както въ други отношения, така и като колониаторска държава той измѣства и надминава Гърция. На изтокъ и на западъ той залива свѣта съ своите легиони и съ своята флота. Римлянитѣ на западъ достигатъ до Британскитѣ острови, гдето сж експлоатирали минералнитѣ имъ

защото всичко е безполезно.

Всѣки човѣкъ има право на щастие и той самъ трѣбва да умѣе да си го изкове и създаде, като се справи и съ грубога действителностъ, която не малка роля играе въ живота на човѣка.

Разумнитѣ родители ще упражнятъ своята убедителна сила, за да попрѣчатъ на детето си да направи погрѣшна стѣпка въ живота си, но подъ никакъвъ предлогъ и мотиви не трѣбва да настояватъ то да подреди живота си — по тѣхнитѣ смѣтки и разбирания.

По понятни причини — тукъ не ще отбележимъ пробния и кооперативния бракъ — лансирани и подържани отъ социалисти, комунисти, безбожници и свободомислещи.

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговоренъ редакторъ:

Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

богатства и особено калаенитѣ и оловенитѣ руди и отъ гдето сж изнасяли храни, вълна и разни земледѣлски продукти. Отъ Индия и изобщо отъ далечния изтокъ тѣ сж донасяли скъпоценни камъни, копринени платове, вкусови вещества и пр.

Първи колонизаторски държави въ ново време бѣха испанцитѣ и португалцитѣ, които бѣха пионери на океанската епоха. Испанцитѣ насочиха своето внимание къмъ Америка и особено къмъ централната и южната ѝ части. Както знаемъ, въ началото тѣ завладѣха Мексико и Перу, гдето завариха две стари цивилизации — онѣзи на Ацтекитѣ и на Инкитѣ, съ които постѣпиха много жестоко и грабителски. Следъ разрушаването на тѣхнитѣ храмове и ограбването на богатствата на тѣзи индийски племена, тѣ бидоха разпрѣстнати по широкитѣ територии на централна и южна Америка, гдето впоследствие израстнаха сегашнитѣ държави Мексико, Перу, Боливия и др. населени съ испанци и съ смѣсена раса.

Подобна е историята на Бразилия, която въ началото бѣше португалско владение. Островитѣ въ западна Индия, като Ямайка и др., които първоначално се завладѣха отъ испанцитѣ, преминаха въ владение на англичанитѣ, които се установиха въ северна Америка, отъ гдето измѣстиха и французитѣ въ времената на френската революция.

Първи изследователи и господари на Индия и на нейнитѣ острови бѣха португалцитѣ и холандцитѣ. Следъ тѣхъ се явиха французитѣ, които завладѣха частъ отъ индустанския полуостровъ, обаче, въ процеса на взаимнитѣ борби и особено между Франция и Англия въ края на XVIII и XIX вѣкове, Франция се задържа въ сегашнитѣ ѝ владения въ Индокитай — Тонкинъ, Камбоджъ и Ананъ. Холандия успѣва да запази по-голямата частъ отъ голѣмия островъ Борнео, отъ Суматра, Ява, Целебесъ, Банка, Билитонъ, Амбойна и др., известни подъ името Холандска Индия.

Така, въ процеса на борбитѣ между европейскитѣ държави презъ последнитѣ три вѣка, става завладѣването на колониитѣ. Въ тоя процесъ държавитѣ отъ Атлантически океанъ измѣстватъ въ стопанско отношение онѣзи отъ Срѣдиземното море (Италианскитѣ републики) и Ханзейския съюзъ (съюзъ на севернитѣ германски градове), като постепенно на предно мѣсто излиза Англия, която се освобождава отъ ханвата. Англия много разумно използва ангажиранитѣ въ борби европейски държави, за да завладѣе възможно повече задокеански земи, а това бѣше времето, когато Атлантически океанъ престана да бжде страшилище и обектъ на разни легенди; когато неговитѣ води миещи брѣговетъ на Европа и на цѣла предна Азия, поради развитието на корабната техника престанаха да бждатъ страшилище за мореплаването. Времето на Елисавета (1558—2603) и на Кромвелъ (1590—1658) е златната епоха на морското и колониално въздигане на Англия и падането на морското величие на Холандия. Въ тази епоха се заражда банковото дѣло въ Англия и се основава всемирната Bank of England, открива се лондонската борса, развива се философията, начело съ Беконъ и на литературата, заедно съ Шекспира.

(Следва)

Протоиерей Дим. Андреев

Разговор на православен с протестантин

ПАРВОСЛАВЕНЪ. Бързам да ви кажа, че това тайнство **миропомазване** е нещо отделно и съвсем се различава от другото православно тайнство — **маслоосвещението**.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Какво е това тайнство, въ що се състои то, кога се извършва и отъ кого?

ПАРВОСЛАВЕНЪ. Вие не се помазвате със Св. Масло, и за това не знаете нищо за него. **Маслоосвещението**, или както ние го наричаме **елеосвещение**, е едно отъ 7-тѣх наши тайнства, при което помазване на боленъ отъ църквата ни съ елей (дървено масло) — изцѣрватъ се душевнитѣ и тѣлеснитѣ му немощи.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Кой е установилъ това тайнство?

ПАРВОСЛАВЕНЪ. Самъ Богъ нашия Исусъ Христосъ. Вие сте ужъ евангелисти, а не знаете това. . . Изпращайки апостолитѣ на проповѣдь по иудейскитѣ градове и села, Исусъ Христосъ имъ далъ властъ да **изцѣрватъ всѣка болестъ и всѣка немощъ**. (Мат. 10,) и тѣ „**мазаха съ масло много болни и тѣ оздравѣха**“ (Марк. 6, 13).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Нима има такава заповѣдь въ Евангелието и такава цѣлѣбно мазане съ масло? Моля за моментъ да провѣря въ Евангелието. Да, и едното и другото мѣста отъ евангелиститѣ Матей и Марко сѣ върни. Чудно нѣщо, азъ това не знаехъ. Моля, продължете мисълта си по-нататѣкъ.

ПАРВОСЛАВЕНЪ. Следъ възнесението Господне апостолитѣ предадоха това тайнствено право на свещенослужителитѣ на Христовата църква, нѣщо за което напомня ап. Яковъ: „**Боленъ ли е нѣкой отъ васъ, да повика презвитеритѣ (свещеницитѣ) църковни, и да сторятъ молитва надъ него, като го помажатъ съ масло въ името Господне: и молитвата на вѣрата ще спаси болия и ще го издигне Господъ**“ (Яков. 5, 14—15).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Азъ зная това мѣсто у ап. Якова, но протестантитѣ го обясняватъ, че молитвата, истинската вѣра и добриятъ животъ ще спасятъ болия.

ПАРВОСЛАВЕНЪ. Вие протестантитѣ все по своему разбирате св. мѣста въ Писанието. И тука сега не сте прави. Употрѣблението на елей (олеум — дървено масло) е било известно още въ Вѣхтия Заветъ. Той се считалъ като свещено вещество, като жертва на Бога (вижъ Битие 28, 18; Исходъ. 9, 40; Лев. 1, 4; Числ. 28, 12 и др.) и се употребявалъ при **даване царска корона** (I царств. 15, 1; 16, 1; II царств. 1, 34; 19, 15; IV царств. 9, 1—6), **пророчески даръ** (царств. 19, 16), **при освещение храмове** (Исх. 30, 23—29; 40, 9—11) и др.

Второ, има ли негде въ св. Писание текстъ, въ който да се казва, че болни били елеопомазвани съ молитва? И трето, елеятъ е емблемъ символъ на милостта Божия. Елеятъ означава **чистота и радостъ** на душата. Но тѣзи нѣща „**милостъ Божия**“, „**радостъ и чистота**“ не се даватъ тѣй лесно, особено когато е на лице човѣшкото вѣрско безсилие. Те се даватъ и идватъ при усилената, както въ това тайнство, събрана молитва на седемъ души свещеници (по подражание на вѣхтозавѣтнитѣ 7 свещеници, които трѣбѣха около градъ Иерихонъ). Елеятъ тука е само видимото удостовѣрение, че душевнитѣ и тѣлесни теготи у болия сѣ въ властта (въ рѣцетъ) на Всеблагия Създателъ. Елей и молитва — това сѣ две различни нѣща. При елеопомазването се събиратъ и насочватъ къмъ небето молитвитѣ на всички домашни на болия, на всички присъстващи роднини, познати, съседи, на цѣла махла хора, на цѣло село и градъ. Можитѣ ли да си представитѣ обстановката и единомислието на всички присъстващи при извършването на това тайнство?

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Защо ние протестантитѣ нѣмаме това тайнство?

ПАРВОСЛАВЕНЪ. По простата причина че вие нѣмате законно Богоустановено свещенство, което и следва да го извършва. Само истинскиятъ Божи тайнослужител може да изпросва отъ „**Небесния Врачъ**“ изцѣрвения „**душъ и тѣлесъ**“.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Само ние ли нѣмаме това тайнство? Католицитѣ иматъ ли го?

ПАРВОСЛАВЕНЪ. Само вие протестантитѣ. . . И то може би поради умразата ви съ католицитѣ. Нали вие въ XV вѣкъ се откъснахте отъ тѣхъ и се намразихте. И при тѣхъ има нѣщо нередно, незаконно, не по текста на Писанието. Тайнството елеосвещение у католицитѣ се извършва само при умирающъ, затова е наречено отъ тѣхъ „последно помазване“ (extrema unctio), когато у насъ православнитѣ то се извършва надъ болни въобще за здраве и милостъ Божия. При това, тѣ употребяватъ елей осветенъ предварително отъ владиката, която практика е безъ основание и противоречи на думитѣ на ап. Яковъ: **боленъ ли е нѣкой отъ васъ да повика презвитеритѣ (свещеници) църковни. . . (а не само владиката) и ще го въздигне Господъ** (Яков. 5, 14—15).

(Следва)

Въ Нью-Йоркъ има 500 християнски църкви, срещу 1000 синагоги. 40 на сто отъ всички живущи въ С.Щати евреи живѣятъ въ Нью-Йоркъ, т. е. 2,035,000 евреи обитаватъ въ тоя градъ.

Въ гр. Охридъ има 36 старинни църкви при 10,000 души население.

Дѣлчо Дѣлчевъ

Писма отъ село до града.

ПИСМО ШЕСТО

Драги бай Димо,

Работникътъ въ голѣмитѣ капиталистически страни е наемникъ и разчита само на надницата си: ако получава надница, има съ какво да живѣе, ако не получава, нѣма откъде да намѣри срѣдства да издържа себе си и семейството си. У насъ, въ България, работата е по друга. Основния поминѣкъ на нашия народъ е земедѣлието, после занаятитѣ и търговията. Тия три поминѣци **даватъ прехрана на цѣлия народъ**. Ако това не бѣше така, щѣше да сѣществва безработица, не презъ два-три месеца въ годината, а цѣлъ животъ. Щѣха да страдатъ отъ безработица не 5—10 хиляди а стотици хиляди. А то, какво излиза? И въ България има безработица? Отъ день до пладне. Тѣй като стана дума за българската безработица, да ви съобща нѣщо много интересно, не толкова за васъ, а за ония въ селото, които чакатъ спасение отъ чужди идеи. Преди не много време, само преди една седмица, въ разпространения вѣстникъ „Зора“ четохъ следното съобщение на Главната Дирекция на труда: „Презъ последнитѣ дни безработнитѣ сѣ започнали да се явяватъ на опредѣлената работа, но празнитѣ мѣста не ще се попълнятъ, понеже не всички зарегистрирани безработни се явяватъ да искатъ работа“. Това не съмъ го измукалъ отъ прѣститѣ си, четохъ го въ вестника, ще ви го изпратя да го прочетете и вие въ село, ако случайно не сте го чели; броятъ е отъ 13 февруарий 1941 година. Е, това безработица ли е? Да те викатъ на работа и да не отивашъ! А не отива синковецътъ, защото или разчита на помощи, каквито само въ нашата страна сѣ добре уредени отъ разнитѣ работнически институти и организации, или защото има прикѣтани пари, или пъкъ е постигналъ на друга, по-добра работа, безъ да съобщи това на Дирекцията на труда. Такава страна е байовци, България: за всѣкого има работа, стига само да не е мързеливецъ и ширлопчия, да дига врява или отъ скудоумие, или да се покаже, че и той нѣщо разбира отъ голѣмитѣ работи.

Защо, прочее, и азъ като всички бивши социал-демократи и комунисти напустнахъ за винаги партията и се простихъ съ нея? Дали за това, че чакахъ облаги, пари или чинъ? Облаги или осигуренъ животъ имахъ, като бѣхъ служителъ на държавата. Напустнахъ службата, заловихъ се за частна работа и бѣхъ още по добре. Всички, които напустнахме крайнитѣ партии, сторихме това отъ съзнанието, че

българската действителност не е европейската, че България е едно нѣщо, Германия, Италия, Англия, Франция е друго нѣщо. Че на годинитѣ, които стигнахме, опитността, която придобихме въ живота, не ни позволява **повече да лѣжемъ**. Да, мои приятели, да лѣжемъ народа за работи, които ние самитѣ престанахме да върваме: че не е простено на хора, които искатъ да минаватъ за честномислящи, да залѣгватъ младежи по села и градове съ нѣкакви си социални революции, които си иматъ мѣсто въ други страни, като Русия, напимѣръ, кждето на сто хиляди мужици, едва двама притежаваха земя. Тѣ, санкими, и сега не притежаватъ, но продължаватъ да я обработватъ, както по рано, съ надежда, че единъ день ще живѣятъ по-добре, отколкото днесъ. Азъ изучихъ икономическото развитие не само на моето отечество, но и на нашитѣ съседи, на други голѣми страни, като Русия, и единъ день си зададохъ въпроса: каква е разликата въ икономическото положение на България и това на нашитѣ съседи? И ако има разлика, въ какво се състои тя? Колкото повече възмѣждавахъ, толкова повече тия въпроси ме занимаваха и дойдохъ до следното заключение. Ако е съдено да ставатъ социални промѣни и, нѣщо повече, ако трѣбва да избухне революция, за да се постигнатъ тѣзи промѣни, първомъ тѣ трѣбва да се извършатъ въ нашата северна съседка Ромъния, после Турция, и на последно мѣсто въ Югославия и България. Азъ не ви говоря за днешна Ромъния, кждето само отъ десетилѣтия станаха известни промѣни въ полза на селяка, а за оная Ромъния, преди 30 години, когато мнозинството отъ селянитѣ не живѣеха въ кѣщи, като у насъ, а подъ земята, като къртици; когато едничката имъ храна бѣше царевично брашно, мамалига, тѣсто, замѣсено само съ вода; когато нито единъ селянинъ, запомнете добре: нито единъ не знаеше нито да чете, нито да пише; когато на 100,000 едва ли десетѣ притежаваха своя земя, — селянитѣ работѣха за смѣтка на мушиеритѣ, голѣмитѣ земевладѣлци-чокои, и живѣеха като добитѣкъ. Казвайки като добитѣкъ, не преувеличавамъ: съ очитѣ си съмъ го виждалъ, не ви разправямъ приказки — това го знаятъ всички мои съвременници.

Въ сѣщото това време, значи преди 30 години, България хвърчеше на крилетѣ на аеропланъ: строатъ се училища, пристанища; тя хранѣше съ жито далечни страни; самунъ хлѣбъ струваше 20 стотинки, едни обуца 15 лева, катъ горни дрехи — 60 лева, пакетъ тют

(Следва на 3 стр.)

Протоиерей П. Икономовъ

Същността и значението на парастаса

Свидетелства на св. отци и учители на църквата.

(Продължение отъ брой 18)

Гл. IV.

Още отъ начало трѣбва да кажа, че почти нѣма църковенъ св. Отецъ, който да не признава въ своитѣ съчинения за необходимостта на молитвитѣ за умрѣлитѣ.

Ето защо, отъ такъвъ облакъ свидетелства, не ще спомена тукъ освенъ една малка частъ отъ тѣхъ, а именно, думитѣ на най-главнитѣ отъ отцитѣ и писателитѣ църковни.

а) Почваме съ св. Дионисий Ариопегита, като най-старъ отъ всички, съвременникъ на апостолитѣ и въ прѣка връзка съ тѣхъ, който е билъ обрнатъ въ Христа отъ самия св. апостолъ Павелъ.

Ето какво пише той въ своето съчинение „Съзерцание“ за покой-

ницитѣ: „Свещеника прави молитви за умрѣлия — и свършвайки молитвата си, той му дава и цѣлование. Следъ това, всички присъстващи просятъ молитвено отъ безкрайната Божия доброта прощение на всичкитѣ му грѣхове, които е сторилъ поради човѣшка слабостъ, за да го упокои гдето свѣтлѣе лицето Му, въ страната на живитѣ, въ лонното на Аврама, Исака и Якова, въ мѣсто, гдето нѣма болестъ, скръбъ и въздишки“ (Виждъ Догмат. отъ Макария — Томъ II ст. 62).

б) Тертулианъ, къмъ края на II вѣкъ, въ своята книга „De согоп milit“ — стр. 3, пише следното: „Ние правимъ дарения (даваме за поменъ) и помени за умрѣлитѣ, всѣ-

ка година въ деня на тѣхната смъртъ“. А на друго мѣсто (De попограт стр. 10) казва: „Благочестивата вдовица моли Бога за душата на покойния си мжжъ и между другото му помолва утеха. Сѣщо така принася и годишни дарове за него, въ деня на неговата смъртъ“ (виждъ Догмат. отъ Каневъ — томъ V, стр. 336).

в) Св. Атанасий Велики, казва, че обичая да се поменуватъ умрѣлитѣ идва направо отъ св. Апостоли:

„Апостолитѣ, вдъхновени отъ Бога, светитѣ учители и духовни отци, бидейки въодушевени отъ Духа Божий, заради тѣхнитѣ заслуги, приемайки споредъ способноститѣ и дарованията си неговата сила, която ги е изпълвала съ ентусиазмъ, учредили сѣ вдъхновенитѣ си уста: литургитѣ, молитвитѣ, светитѣ химни, както и годишнитѣ помени за умрѣлитѣ. Този обичай, който чрезъ благодатта на милостта се по-

странява отъ западъ къмъ изтокъ и отъ северъ къмъ югъ, въ честъ и слава на Господаря на Господаритѣ и Царя на Царетѣ“ (Отъ Дамаскинъ: „Deils qui fide dormierunt“ — виждъ Макария Догмат. томъ II стр. 763).

г) Св. Иоанъ Златоустъ, винаги е училъ, че трѣбва да си спомняме за живитѣ и мъртвитѣ. Въ неговата литургия, ние намираме на три мѣста молитви за покойницитѣ.

Въ тълкуванието на гл. IX отъ „Дѣяния на св. Апостоли“ и въ гл. XV отъ първото послание до Коринтянитѣ, той казва следното:

„Трѣбва да оплакваме не смъртта на грѣшника, а грѣховетѣ, които е сторилъ той“. Плачейки за грѣховетѣ на починалия, живитѣ сѣщевременно сѣ длъжни да върватъ силно и положително въ Оня, Който е дигналъ грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ следователно, и ония, на нашия покойникъ. Молитвата, милостинята и безкрѣвната жертва

Ив. Казъловъ

Тракия въ миналото

Многолѣтниятъ всебългарски идеалъ за цѣлокупното обединение на народа ни въ неговитѣ географски и етнически граници, се почти осъществява вече. Онова, което бѣше лелѣяна мечта и съкровень блѣнъ на десетки български поклѣния, всички минали презъ горнилото на най-тежки страдания, палящи мъки и жестоки изпитания, днесъ се сбъдва въ жива и радостна действителностъ.

Тъзи всеобща наша радостъ е приятна и оправдана, защото присъединенитѣ сега земи сж съставлявали винаги едно политическо и духовно цѣло съ останалия български народъ. Че това е така, ни говорятъ следнитѣ данни за нашата ненагледно хубава и безценно богата Тракия:

Известно е, че следъ Освободителната война, голѣма частъ отъ българитѣ въ тази областъ се изселиха въ княжество България и Източна Румелия. Презъ сжщото това време въ Варненско сж били заселени компактно гр. Варна и селата: Аксаково, Игнатиево, Тополи, Владиславово, Слънчево, Изворско, Любень-Каравелово, Веселиново, Дойшице, Вжгленъ, Яребична, Надежда, Климентово, Осъново, Звездица, Приселци, Горень-Близнакъ, Долень-Близнакъ, Галата, Звездица, Болярци, Казашка-ръка, Круша и др. До Балканската война въ тракийскитѣ ни земи сж уцѣлѣли около 410.000 българи. Споредъ даннитѣ на българската делегация въ Парижката конференция презъ 1919 година, само въ зап. Тракия броя на българитѣ е билъ 260.698 души, заедно съ българо-мохамеданитѣ, срещу 197.863 души турци и 70.210 гърци.

Българитѣ въ тия наши земи взеха най-активно участие въ цѣлокупния животъ на бълг. народъ и презъ епохата на възрождението и следъ освобождението на България. Изтъкнатата срѣда излѣзе първитѣ ни екзархъ Антимъ, роденъ въ тр. Лозенградъ, както и замѣстникътъ на Левски — Атанасъ Узу-

Писма отъ село до града

(Продължение отъ стр. 2)

Юнь — 20 стотинки, кутия цигари първо качество — 60 стотинки, чаша бира — 15 стотинки, кило вино — 20 пари! Всѣки бѣше се отдалъ на работа, пѣсни се носѣха по полето, всички селски деца ходѣха на школо, нѣмаше неграмотенъ войникъ въ казармата. И при това положение въ едната и друга страна, Ромъния и България, какво ставаше у насъ, драги мои приятели? Ставаше нѣщо, което има само едно име: политическа щуротия. За нея — въ идущето писмо.

новъ, роденъ въ гр. Одринъ, и легендарния капитанъ Петко войвода, отъ с. Доганъ-Хисаръ, Западнв-Тракия, починалъ и погребанъ въ гр. Варна, вуйчо на видния варненски гражданинъ г. Кръстю Петковъ.

Въпрѣки всички несгоди и превратности, тракийскитѣ българи сж били твърди и непоколебими въ своя религиозенъ и националенъ духъ. Презъ 1820 г. въ гр. Одринъ, махала „Керишъ-хана“, била построена българската църква „Св. 12 Апостоли“, както и църквата „Св. Богородица“, въ махалата „Балѣкъ-пазаръ“. Презъ 1829 г. българи и гърци заедно направили църквата „Св. Никола“, присвоена по-късно отъ гърцитѣ. Сжщата година била съградена въ Лозенградъ църквата „Св. Богородица“, превърната отъ гърци въ гръцка катедрала и пр. и пр.

Презъ разнитѣ фази на църковното движение: искание български владици (1833), за славянско богослужение (1839) и автономна българска църква (1860), тракийскитѣ ни българи сж показали високо родолюбие и силно национално съзнание. Съ благородна ревностъ, стигаща до себеотрицание, тѣ сж успѣвали да извоюватъ редица справедливи привилегии. Така ктиторитѣ на „12 апостоли“ въ Одринъ издействували отъ патриарха лѣвийтъ пѣвецъ да чете на славянски. Презъ 1860 г. Антимъ, като патриаршески митрополитъ, издействувалъ сжщото и за съгражданитѣ си въ Лозенградъ. На първия денъ на Великденъ с. г. въ Цариградската ни църква било изхвърлено името на патриарха и славянското богослужение се въвежда въ всички български села, които се отдѣлятъ отъ патриаршията. Въ лозенградско на много мѣста свещеницитѣ били заставени да учатъ славянски, за да служатъ чрезъ него. Които упорствували били изгонени.

Ферманътъ отъ 28 февруарий 1870 г. остави цѣла южна Тракия на патриаршията. Обаче, още презъ 1871 г. нашиятъ народенъ съборъ призналъ Одринската епархия за българска. Но понеже Високата порта не се съгласила да се приложи последната частъ отъ чл. 10 на фермана за Одринско, съгласно която могла да се подчини на екзархията всѣка епархия, ако 2/3 отъ православно и население поиска това, екзархъ Антимъ I изпратилъ презъ 1864 г. митрополитъ Доротей въ Одринъ безъ разрешение. Посрѣдъ нощъ той осветилъ църквата „Св. Константинъ“ въ Керишханата и почналъ да обикаля околията на града, като осветявалъ църкви и ржкополагалъ свещеници.

Успоредно съ религиозния ламтежъ на трак. българи вървѣлъ и този за наука и просвѣта. Презъ 1846 год., Калиста Лука, ученикъ

Величието на Исуса

Легенда отъ Димитъръ Аджемовъ

Въ времето на ханъ Аспаруха живѣеше въ едно село край стария Одесосъ бедень момѣкъ на име Петъръ.

Той бѣше сетень сиромашъ: лѣте спѣше въ полето, между полскитѣ маргаритки и синеоката метличина, слугуваше на заможни господари за насущния, а зиме, когато започваше приказката на бѣлата вѣчностъ, той намираше подслонъ въ езическитѣ храмове.

Презъ една пролѣтъ неочаквано нѣкъде отъ далечъ, край брѣговетѣ на стария Одесосъ пристигна чудень старецъ.

Той бѣ съ голѣми черни очи, издѣлбани като кладенци върху кроткото му блѣдо лице. Тѣлото му бѣ мършаво, но отлжчваше една необикновена енергия и бодростъ.

Една привечеръ старецътъ намѣри Петра въ полето и му откри чудни нѣща, такива каквито той не бѣ чувалъ до тогава.

Той му разкри че презъ една тъмна епоха, когато е властвувалъ езическия принципъ „Око за око,

на Неофитъ Рилски, открилъ българско училище въ Одринъ въ махалата „Калето“. Презъ 1851 год. въ сжщата махала било построено вече българско училище. Следъ седемъ години се открива училище въ махалата Керишханета, а въ 1870 г. — и въ махалата „Каика“.

Презъ 1866 г. въ Одринъ била открита българо-униятска гимназия, въ която първо мѣсто е заемалъ българскиятъ езикъ, а следъ него френскиятъ. При все това, обаче, униятството не се разпространило въ Тракия, кѣдето българското население въ грамадното си мнозинство остана православно.

Презъ 1860 год. се скрива българско училище въ Лозенградъ. Непосрѣдствено следъ това, подъ влиянието на градоветѣ, откриватъ се училища въ почти всички български села. Въ последствие въ почти всички околийски центрове на Тракия се създаватъ класни училища, а въ Одринъ презъ учебната 1899 — 99 год. класното училище се развива въ пълна седмо-класна мъжки гимназия и девическото става пълно презъ 1907—1908 г.

Балканската война завари тракийскитѣ ни земи съ 132 забавачници, 161 първоначални училища, 6 еднокласни, 2 дзукласни, 7 три-класни, 1 мъжка и 1 девическа гимназии, 294 учители и учителки, 11660 ученици и ученички, 190 църкви, 136 параклиси, 22 манастири, 1 свещеническо училище и 238 свещеници. Тѣзи наши земи обхващатъ една площъ отъ 22376 кв. километра, отъ които 8712 сж вече освободени.

зжбъ за зжбъ“, се родилъ на земята Спасителтъ на човѣчеството и възвестилъ новото начало: „обичайте ближния си“...

Той му разказа още за великото страдание на Сина Божия, за Неговата безпредѣлна любовъ къмъ всички страдащи, унижени, за Неговитѣ чудеса, които е вършилъ, за Неговото разпятие и възкресение и за Неговитѣ последователи, които не сж се отричали отъ Него дори и тогава, когато сж били горени като живи факили, мазани съ катранъ и хвърляни на звѣроветѣ.

Дълги нощи слушаше Петъръ чудното слово на стареца: слъзи овлажняваха очитѣ му, а въ душата му ставаше радостно, тамъ се раждаше нѣщо ново, чудно...

Бедниятъ селски ратай обикна Богочовѣка, както нѣкога го обикнаха беднитѣ рибари, босяци и скитници и станаха негови ученици.

Въ сърдцето на Петъръ се строшиха всички олтари на езическитѣ богове и той започна да шепне тихо въ молитвитѣ си името на Съвършения и да благоговѣе предъ чистия Му животъ и великитѣ Му дѣла.

Старецътъ казваше кротко на Петъръ:

— Да любишъ ближния си, значи да намирашъ въ щастieto на другитѣ собственото си щастие.

Всички богове на земята сж тлѣни и фалшиви, защото тѣ учатъ човѣка да завижда на себеподобния си, да му отмъщава за стореното зло и да жадува за земни съкровища. Въченъ е Исусъ, защото Той учи хората да се обичатъ едни други, да си прощаватъ грѣшкитѣ и да живѣятъ въ миръ и любовъ.

Старецътъ прочете на Петра и тѣзи редове отъ светото евангелие:

— Блажени сж скърбящитѣ, защото тѣ ще се утешатъ.

Блажени сж чиститѣ по сърдце, защото тѣ ще видятъ Бога.

Блажени сж миротворцитѣ, защото тѣ ще се нарекатъ Божии чада...

Блажени сж гоненитѣ заради правдата, защото е тѣхно небесното царство.

Блажени сж, които гладуватъ и жадуватъ заради правдата, защото тѣ ще се наситятъ.

Обичайте неприятелитѣ си и мо- лете се за тия, които ви гонятъ.

Недейте събира съкровища на земята, дето молецъ и рѣжда ги изяджа, но събирайте съкровищата на небето, дето ни молецъ, ни рѣжда не ги изяджа.

Не сждете, за да не бждете сждени.

Първо вижте гредата въ собственото си око, а после сламчицата въ чуждото.

(Следва на 4 стр.)

могатъ да сторятъ много за сждбата на грѣшника отвѣдъ гроба. Понеже молитвитѣ и жертвитѣ на Йо- ва за неговитѣ синове, очистиаха тия последнитѣ, какво може да по- прѣчи на Бога, да очисти чрезъ нашитѣ молитви и жертви покой- ницитѣ? Защото Богъ дава на ед- ни, споредъ молитвитѣ на други.

Прочее, такава е целта, за ко- ято ни е заповѣдано, да се молимъ едни за други, за да се излѣкуватъ едни чрезъ посрѣдничеството на други. Едната ржка мие другата и двѣтѣ ставатъ бѣли. По тоя начинъ, молитвитѣ за покойницитѣ спаса- ватъ и еднитѣ и другитѣ. Защо, прочее, напраздно да се кахъримъ, щомъ живитѣ могатъ да намѣрятъ благодатъ предъ Бога за покойни- цитѣ.

Все св. Иоанъ, обяснявайки ду- митѣ на Господа Исуса Христа отпавени къмъ Марта, сестра на умрѣлия Лазаръ: „Азъ съмъ въз- кресението“ (Иоана XI—25), пише: „Защото Исусъ е Господаря на

живота и на всички блага; отъ не- го трѣбва да просимъ да подобри положението на покойницитѣ. Би- дейки Богъ, Той дава животъ ко- муту желае (Слово 62).

д) Св. Кирилъ Иерусалимски каз- ва, че нашитѣ молитви умили- стиятъ Бога за покойницитѣ.

„Ще ви приведа единъ примѣръ“, казва той — „за да ви убѣдя; за- щото знамъ, че мнозина питатъ: какво помага на една душа — на- пуснала тоя свѣтъ — съ или безъ грѣхъ — едно възпоменание въ молитвата? Единъ монархъ осждилъ на заточение нѣкои свои поданици, които сж сгрѣшили. Идватъ следъ това роднинитѣ, поднасяйки му въ честь на виновнитѣ единъ вѣнецъ изработенъ отъ тѣхнитѣ ржце. Ни- ма монарха нѣма да имъ облекчи наказанието? Сжщото вършимъ и ние за покойницитѣ, ако сж грѣш- ници, принасяйки Богу молитви, не сплитаме вѣнецъ, а принасяме Хи- ста, който се е жертвувалъ за на- шитѣ грѣхове, гледайки да умили-

тивимъ чрезъ това — за тѣхъ и за насъ — Божията милость“ (Мака- рия Догм. стр. 766).

е) Блажения Августинъ, отбеляз- ва сжщото нѣщо:

„Цѣлата църква подѣржа — като правило, предадено ни чрезъ св. Отци, обичая да се молимъ за ония, които сж починали бидейки въ об- щение съ тѣлото и кръвта на Ис- уса Христа, което става чрезъ тѣх- ното споменаване — презъ време на св. Литургия; и се казва, че жертвата се принася и за тѣхъ. Кой ще се усъмни пакъ, че добритѣ дѣ- ла, имайки за целъ да умилистватъ Бога, не помагатъ едновременно и на ония, за които не се принася никога напраздно молитви Богу“ (Макария Догм. стр. 767).

ж) Привеждаме още едно само свидетелство на св. Иоана Дамас- кина, който е живѣлъ въ VII вѣкъ, и който е концентриралъ всичкитѣ свидетелства на св. Отци и учители църковни, въ следното заключение:

„Пазителитѣ и свидетелитѣ на Словото, ученицитѣ и божественитѣ апостоли на Спасителя, които по- бедиха цѣлата земя, не напраздно и безъ смисълъ сж учредили да си спомняме презъ време на св. жерт- ва и на пречистата Евхаристия — за покойницитѣ, умрѣли въ вѣра. Та- зи повеля отъ тогава и до наши дни, е била твърдо и благоговейно пазена въ апостолската и вселенска църква на нашия Господъ Исусъ Христосъ, Който владичествува отъ единия край на земята до другия и ще се запази въ нея до свѣрше- ка на вѣковетѣ. Защото християн- ската вѣра, която не може да из- падне въ грѣшки, никога не е при- ела нищо отъ това, що е бесполе- зно и съхранява непоктеното всичко, що е полезно, спасително и при- ятно Богу“ (Слово за починалитѣ въ вѣрата — Митрофанъ стр. 114).

Следва: Какво ни подсказва здра- вия разумъ за молитвата къмъ по- койницитѣ,

НОСИТЕЛИ ХРИСТОВИ

„Игото ми е благо, а бремето ми е леко“ (Матей 10—30)

Приказките и разказите, които слушаме и четем по вестници и списания, не съдържат винаги реални факти или събития, действително някога станали, но тѣ винаги под една лека и увлекателна форма ни поднасят истини — полезни за живота. Ето защо, ползата от приказките, както и тяхното влияние и красота, не се отричат от никого.

Твърде красива е, например легендата за св. Христофора, който имал бурни и не до там хубави младини.

Въ живота на този младеж, обаче, настъпил обрат. Завладяла го мисълта, че той трябва да скъса с миналото си, да се разкае и стане полезен за себе си и обществото. Съ твърда воля и без всяко колебание, за изненада и очудване на всички, които го познавали, един ден той решил да се отдаде въ служба на Бога и ближните си — за да изкупи — поне отчасти миналите си грехове.

Той бил здрав, висок, силен, просто великан човѣкъ. Заселил се до една дълбока и буйна рѣка. Цѣлото си време прекарвалъ съ

пренасяне на грѣбъ пѣтници отъ единия брѣгъ на рѣката на другия. Единъ ден, при рѣката дошло едно малко момченце, което помолило великана да има добрината да прекара и него отвѣдъ рѣката.

Христофоръ го взелъ по обикновено му на раменетъ си и нагаланъ въ дълбоката и буйна рѣка. Когато стигналъ до срѣдата на рѣката, товара му станалъ толкова тежък, че той се спрѣлъ, за да види какво става? Втрѣнчилъ очи въ лицето на момченцето и, о чудо! Веднага припозналъ Младенеца Христа. Зарадванъ твърде много отъ това откритие, той удвоилъ силитъ си и внимателно пренесълъ гостенина си презъ рѣката. Когато стигналъ другия брѣгъ, Младенецътъ Исусъ станалъ невидимъ. Отъ този моментъ, великана става **Христофоръ, т. е. носителъ на Христа.**

Животътъ е една широка, дълбока и твърде бърза рѣка; всѣки отъ насъ трябва да стане Христофоръ, т. е. носителъ на цененъ товаръ презъ рѣката на живота — за да стигне благополучно до свѣтлия и спасителенъ небесенъ брѣгъ.

Мнозина ще кажатъ: ето при насъ не дохожда Исусъ да го поемемъ на плещитъ си, за да го носимъ; тогава, кажете вие, кого да носимъ, за да бждемъ Христофоровци? Оговарямъ: **Слабитъ, недъгавитъ, беднитъ, болнитъ, незнающитъ, децата, обременитъ и огруденитъ,** защото ето що казва Исусъ нашия Спасителъ: **„До колкото сте сторили на едно отъ тия Мои помалки братя, Мене сте го сторили“** (Мат. 25—40).

Следователно, когото и да подпомогнемъ, комуто отъ тия несчастници въ живота да служимъ — ние сме понесли бремето на Христа.

Християнинъ е само оня, който истински носи Христа въ сърдцето си. За такива, бремето на живота е леко и приятно, защото тѣ помнятъ, че само заради насъ християнитъ, Христосъ носилъ тежкия кръстъ презъ иерусалимскитъ улици, падайки подъ ударитъ на палачитъ си, подъ тежестта на товара си.

Нека отпразнуваме по-често погледа си къмъ Светлата Жертва пренесена за насъ и да Го последваме въ трудния Му Голготски пѣгъ. Не следъ много ние ще почувствуваме, че не ние носимъ Христа, а Христосъ ние носи, псбеждавайки житейскитъ вълни — колкото и опасни за живота ни да сѣтъ.

Димитъ на Исуса сѣ въчни!

Германия и С.С.С.Р.

Въ Германия има 45 епархии ръководени отъ епископи, архиепископи и 17,200 енории въ които редовно се служи св. Литургия и всички други чинодеяния отъ 35 000 свещеници, подпомогнати въ работата имъ отъ 22,000 монаси, които живеятъ въ 970 манастири. Вънъ отъ тяхъ има още 22,000 калугерки монахини, които се занимаватъ съ културна и благотворителна работа всрѣдъ германския народъ. Тѣ си иматъ 900 сдружения и училища.

Свещеницитъ иматъ солидна подготовка, получена при 8 богословски факултета при държавнитъ университети, 6 висши училища и 13 семинарии.

Въ учебни заведения следватъ 5000 студенти. Само въ последнитъ години били построени 600 нови църкви. Презъ 1940 год. Берлинския епископъ е осветилъ 4 нови църкви.

Църквитъ си иматъ собственъ имотъ и сѣ оземлени така, че днесъ тѣ разполагатъ съ 3 милиона хектара (30 милиона декара) земя. Не държейки смѣтка за всичко това, националнo-социалистическата дър-

жава всѣка година дава по една субсидия отъ 250 милиона марки — за поддръжане на църквитъ, заплати на свещеницитъ, както и за тия на професоритъ при богословскитъ факултети.

Въ това време, С. С. С. Р. обявилъ религията за опиумъ на народа, събори, подпали и хвърли въ въздуха съ пироксилинъ много църкви и исторически паметници. Изби десетки хиляди вѣрующа, свещеници, епископи и митрополити. Закри всички духовни училища и проявилъ такава кръвожадностъ къмъ вѣрата на руския народъ, каквато историята не помни. Обаче, събитията потвърдиха думитъ на св. Писание. Безъ Христа, свѣтътъ е загубенъ, а човѣктъ изгубва образъ и подобие Божие и се обръща въ кръволокъ.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА

Св. Синодъ е решилъ синодалнитъ издания на книгитъ отъ св. Писание да се отстъпватъ на учащитъ се отъ всички у-ща, както следва: св. Библия 70 лв., Новия заветъ — 25 лв. и св. Евангелие — 15 лв. Нуждающитъ се да се обръщатъ до св. Митрополия — Варна или до Синодалната книжарница — София. Пазете се отъ сектантското издание на в-къ „Духовно слово“, чиято редакция е побързала да изпрати свои издания до всички преподаватели по религия въ гимназитъ въ царството.

Съ окръжно № 8419 отъ 10 т. м. Епархийскиятъ Архиепископъ забранява за вѣждаще да се носятъ при погребални процеси въ гр. Варна — хоругви, слънца, фенери, кръстъ и пр., тъй като често пѣти тѣ попадатъ въ нечиститъ ръце на друговѣрци, неприлично облѣчени и крайно неблагоговѣитани хора, които оскверняватъ светостта на тия предмети и нахвърлятъ религиознитъ чувства на християнитъ. За вѣждаще, начело на погребалната процесия ще върви свещеника, който ще носи въ рѣка св. кръстъ Господень. Всичко останало — надгробенъ кръстъ, вѣнци, букети, жито и пр. ще се носятъ отъ близки на покойника или ще се поставятъ върху катафалката или ковчега.

Съобщаватъ ни отъ с. Невша, Провадийско. На 23. X. т. г. Епархийскиятъ Архиепископъ посети селото ни посрещнатъ съ голѣма радостъ и любовъ отъ всички християни, общинската управа, учители и ученици. Предъ специална арка съ надписъ „Благословенъ грядий во имя Господне“, Архиепископъ бѣ приветствуванъ отъ енорийския свещеникъ и кмета на селото, който му поднесе хлѣбъ и соль. Следъ тържествена св. Литургия, при благоговейно и молитвено настроение на богомолцитъ, Негово Високопреосвещенство съ свойственото си красноречие завладѣ и трогна душитъ на възрастни, млади и ученици. Сложена бѣ скромна братска трапеза, която мина въ душешевенъ разговоръ. Дѣдо Владика си замина изпратенъ отъ цѣлото село съ много благодарности и благопожелания по-често да идва въ селото ни за да ни дарува своята Архипастирска благословия и утѣха.

Християни, подпомогнете беднитъ ваши братя и сестри! Въ тържествени дни изъ вашия животъ, и въ дни на поменуване на милитъ ви покровители — давайте имъ обѣди, чрезъ енорийскитъ безплатнитъ църковни трапезарии. Понесайте единъ другиму тежотитъ и така изпълнете закона Христовъ!

Хроника

Умоляваме абонатитъ на в. „Хр. защита“ да изплатятъ абонамента си за 1941 година.

Обръщаме вниманието на околийскитъ секретари да побързатъ съ изпращането на списъцитъ на абонатитъ за 1942 год., съгласно окръжно № 7051 и писмата на редакцията.

На 1 ноемврий т. г. — Денътъ на народнитъ будители — въ Варна се отпразднува най-тържествено отъ учащата младежъ и цѣлото гражданство. Въ съслужение на цѣлото духовенство отъ града, Епархийскиятъ Архиепископъ извърши молебень, следъ което каза високо патристично слово. Цѣлото мнозинство отъ официални лица, родна войска, родолюбиви организации и учаща младежъ се отправи къмъ морската градина, дето следъ хубавитъ думи на г-да преподавателитъ се положиха вѣнци на паметницитъ на всички ратници на българското възраждане.

Предъ микрофона на радио Варна г. Цѣтанъ Георгиевъ говори на тема: „Новитъ идеали — на новата българска младеж!“.

На 8 т. м. — Димитровденъ — комитетъ за подпомагане на българскитъ слѣпи въ Варна, подпомогнатъ отъ цѣлото духовенство и учащата се младежъ извърши голѣма помощна акция въ полза на нашитъ братя и сестри, които страдатъ отъ най-голѣмото човѣшко нещастие — слѣпотата.

Въ надвечерието на помощната акция, предъ микрофона на радио Варна г. Цѣтанъ Георгиевъ говори на тема: „По-голѣмо състрадание къмъ хората, оковани въ веригитъ на тъмнината“. На самия празникъ Съвещеникономъ И. Камбуровъ извърши въ Катедралния храмъ молебень за здраве на всички български слѣпи. Помощната акция даде много добри резултати. Съ събранитъ суми ще се издигне занаятчийски домъ, въ който българскитъ слѣпи съ собственъ трудъ ще извършатъ насъщия си.

Въ сѣщия денъ — Димитровденъ — и българскитъ занаятчи, сплотено и тържествено, отпразднуваха своя патроненъ празникъ.

Въ неделя, 9 т. м. стана тържественото полагане основния камѣна на новата електрическа централа въ градъ Варна.

На това тържество присъствуваха всички официални лица отъ града и околията, начело съ Епархийския Архиепископъ, г. кмета на града, и г. г. кметовѣтъ на всички градове, които ще получатъ електричество отъ тази централа.

Следъ водосвета Негово Високопреосвещенство пожела това стопанско дѣло на Варненската община да служи за всестранния културенъ напредѣкъ на гр. Варна и околията му. Г-нъ кмета прочете акта за постройката на новата централа, описа накратко нейната величина и мощностъ и посочи околийтъ, който ще осветлява нейната електр. енергия. Епархийскиятъ Архиепископъ постави на опредѣленото мѣсто стълбеницата съ подписаниятъ отъ всички официални лица актъ, съ нови благопожелания. Следъ обичайнитъ взаимни поздравления, тържеството биде закрито.

Студентитъ и мразовити зимни дни, дългитъ и ледени ноемврийски нощи настѣпиха!

Църквата бърза да се притече въ помощъ на всички бедни, които най-силно ще почувствуватъ недоимѣка и лишенията презъ тяхъ. Презъ този месецъ, при всички църкви — въ града и околията, се открия безплатнитъ църковни трапезарии, въ които ще се дава топла храна на стотици бедни ученици и на мнозина бездомни старци.

ДРАГОЕВСКО ЦЪРКОВНО НАСТОЯТЕЛСТВО

Обявление

№ 36

Драгоевското църковно настоятелство обявява, че на 11 день отъ публикуването на настоящето обявление въ вестникъ „Християнска защита“ ще се произведе търгъ съ явно наддаване за наемане на следнитъ недвижими имоти:

- 1) Нива отъ 10 декара въ мѣстността „Подъ корията“.
- 2) Нива отъ 15.3 декара въ мѣстността „Дюзъ меше“.

Търга ще започне въ 14 часа следъ обѣдъ и ще продължи до 16 часа следъ обѣдъ.

Първоначална цена ще се опредѣли отъ тържната комисия въ деня на наддаването.

Залогъ за правоучастие въ търга се иска 10 0/0.

Закона за Б. О. П. е задължителенъ за конкурентитъ.

Тържнитъ книжа се намиратъ въ църковната канцелария и могатъ да се прегледатъ всѣки денъ.

Наемането на нивитъ е за две стопански години.

Председателъ: СВЕЩ. Т. ТРИФОНОВЪ

Печатница А. Пъндѣклийски — Варна телеф. 23-15